

Krkonoše non-stop – podzim 2001

aneb

Zpráva o jedné extrémní akci v mezích zdravého rozumu

(26. – 27.10.2001)

Této akce se zúčastnil dvojnásobný počet členů než předchozí podobné akce. Bylo to zřejmě způsobeno až nemístným vychvalováním všeho a okatým zatajováním problémů, které by nás mohly potkat. I když ještě v den odjezdu jsme netušili, kolik nás bude, nakonec nás bylo deset. I když tolik nás být nemuselo; někteří si totiž zjevně špatně vyložili časový údaj v instruktážním mailu, který ale hovořil jasnou řečí – kdo nebude ve 12:30 na Hlaváku, nebude mít hromadnou jízdenku. Včas nás nakonec dorazilo pouze sedm. A2 a C3 šli zabrat místa ve vlaku, o pět minut později dorazili i B3 a B4. To byla ještě spousta času. Ale čím víc se blížil čas odjezdu, tím víc se zbytek výpravy u vlaku neobjevoval. Když už bylo pouze devadesát sekund do odjezdu, vyrazil C3 opozdilce hledat a B4 ho ze zadu jistil. Především díky hrdinství těchto dvou jsme se nakonec všichni pohodlně usadili ve vlaku a rozjeli se směrem na Harrachov.

Cesta ubíhala za všeobecného veselí a byla zpestřována různými věcmi. Spoustu zábavy jsme si užili s jedním OKBK (OsloKůňBezKopyt), se kterým se kamarádil zejména B1, kterému OKBK postupně oslintal obě ruce. Když si je byl umýt na vlakovém WC (kde tekla i teplá voda), osvěžoval hlavně usínajícího C3. Postupem času se ti rozumnější pokoušeli usnout, aby pak mohli podat adekvátní výkon. Během cesty jsme provedli několik organizovaných a vysoce profesionálních přestupů, až jsme nakonec vystoupili v Harrachově.

Všichni se oblékli. Díky nepozornosti hlavního navigátora C2 jsme hned vyrazili po špatné cestě. Naštěstí to nebylo nic vážného a brzy jsme našli správný směr. I přes neustálé naléhání C3 se nikdo nechtěl zastavit v hospodě na pivo a na fotbal (hrál se zrovna šlágr kola Teplice – Sparta, který nakonec skončil nespravedlivým výsledkem 0 : 1). Dali jsme přednost možnosti vidět Mumlavské vodopády za světla, což se nám nakonec podařilo. Cestou jsme neustále přemýšleli, jaké máme zavést označení účastníků, nakonec spontánně vzniklo označení A1 – 3, B1 – 4 a C1 – 3 a stejně spontánně byly určeny i funkce jednotlivých řad. Řada A byla průzkumnická, řada B tvořila tvrdé jádro a řada C byla velitelská (C jako Kapitán). C2 rozšířil mezi lidmi pověru, že máme spoustu času, který musíme zabít, abychom na Sněžce nebyli moc brzy před východem

slunce, který jsme tam chtěli shlédnout. A tak jsme dělali pauzy skoro všude. Dokonce jsme se vloudili i do Vosecké boudy po zavírací době. Bylo tam teplo a pivo za 34 Kč. A vůbec ceny tak lidové, že některým členům dělalo problémy dát alespoň minimální dýško. Po hodině sezení a občerstvování se nám zželelo B1, B2, C1 a C2, kteří nás jistili zvenku, a vyrazili jsme dál.

Cesta stále ubíhala za všeobecného veselí a rozverně nálady, jelikož podmínky byli zatím ještě mírné a tempo pomalé. Postupně však začalo přituhovat a cesta kolem Vysokého Kola už tak zábavná nebyla. A když jsme na Špindlerovce našli autobusovou zastávku překvapivě bez čekajících pasažérů, tak jsme se do ní naskládali. Měla obrovskou výhodu v tom, že byla krytá ze všech stran, a tak v ní bylo relativně teplo. Uložili jsme se ke spánku. Strávili jsme tam asi hodinu a tři čtvrtě. Východ ven do zimy nebyl zdaleka jednoduchý a první průkopníci se vraceli s nepořízenou zpátky do „tepla“. Nakonec se nám to přeci jen povedlo a vyrazili jsme údolím Bílého Labe směr Sněžka. Ale už to zdaleka nebyla taková pohoda. Byla zima, opět jsme na chvíli zabloudili a tempo nebylo již zdaleka tak jednotné. Časem začalo být těm vepředu jasné, že pokud budou čekat na ty vzadu, východ Sluce na Sněžce rozhodně nestihnou, a tak se rozhodli sobecky nečekat a jít.

Předvoj tvořili A2, B3, B4 a C3. Ještě u Luční boudy to vypadalo na nádherné počasí, ale čím víc se blížila Sněžka, tím víc to vypadalo na rozhodně nenádherné počasí. Přesto předvoj pokračoval svižným tempem až do chvíle, než narazil na cestu na úpatí Sněžky. Byla celá zledovatělá a zábradlí obalené námrazou a jinovatkou. Předvoj pokračoval pomalým tempem a cestou nahoru potkal jiný předvoj, který šel dolů. Z jejich výpovědi předvoj jdoucí nahoru usoudil, že to tam vypadá drsně, protože předvoj jdoucí dolů byl ještě před chvílí také předvoj jdoucí nahoru, ale vzhledem k drsným podmínkám se změnil na předvoj jdoucí dolů (dokonce měli i hůlky, a přesto to vzdali). Ale náš předvoj jdoucí nahoru se rozhodl to nevzdat a být stále předvoj jdoucí nahoru. I přes nemilý pád B3 a přes přibývajících vrstvy ledu, námrazy a jinovatky, které byly silnější a silnější, to nakonec dokázali. Stanuli na Sněžce v 7:15, asi půl hodiny po východu Slunce, což bylo všem úplně putna, protože bylo stejně prd vidět. Bylo $-3\text{ }^{\circ}\text{C}$ a všechno zavřené, tudíž předvoj jsoucí nahoře a mrznoucí se rozhodl změnit na předvoj jdoucí dolu a jít naproti zbytku výpravy. Skoro dole na úpatí hory předvoj jdoucí dolu potkal pomalou spojku z Luční boudy jdoucí nahoru.

Zbytek výpravy, který nestačil tempu nasazenému předvojem, pokračoval mírnějším, ale stále jistým tempem. Avšak na rozdíl od předvoje podlehl lákadlu otevřené a relativně

teplé Luční boudy. Bylo to asi částečně způsobeno flegmatickým ohlášením ztráty foťáku C1. Ten se C1 a C2 vydali hledat, dva členové výpravy zůstali v Luční boudě. Ještě byla vyslána pomalá spojka, která měla kontaktovat předvoj. Pomalou spojku tvořili B1 a A3.

Po setkání pomalé spojky s předvojem se všichni navzájem informovali o nastalé situaci. Předvoj barvitě líčil úchvatný východ slunce, který neměl možnost vidět. Situace se vyvíjela následovně: Z předvoje se vyčlenili B3 a B4, pro které byl vrchol Sněžky opravdu vrchol a rozhodli se výpravu opustit. Vrátili se na Luční boudu a putovali pak do Pece, kde přenocovali. Do předvoje se naopak včlenila pomalá spojka, jejíž úkol zpětného kontaktování výpravy převzali opustivší B3 a B4. Sdělili zbytek, že předvoj bude čekat na Pomezích boudách. Předvoj tedy vyrazil v částečně obměněném složení na Sněžku. Pro A2 a C3 to byl již druhý výstup. Neopakovatelný zážitek se během chvíle změnil v až moc opakovatelný. Na Sněžce se předvoj moc neohřál a hned pokračoval směrem na Pomezky. U Jelenky se oddělil B1, který provedl rychlý přesun (4,5 km za půl hodiny) na autobus, který odjížděl v 10:05 z Pomezek do Trutnova. Z řady B tedy již zbyla jen B2 (a pak že tvrdé jádro...). Zbytek předvoje dorazil na Pomezky po desáté hodině a opět se vloudil do zavřené hospody. Ceny opět lidové – palačinka za 40 Kč... Tentokrát jsme si však již dýška pohlídali. Nastala debata co dál. A3 prohlásil, že nejde dál. A2 a C3 však byli odhodláni pokračovat, a tak na mapě, kterou jim zanechal B1, vytyčili dvacetikilometrovou trasu, rozhodli se nečekat na zbytek (z časových důvodů) a vyrazili.

Mezitím C1 a C2 našli překvapivě rychle foťák, a tak vytáhli ostatní z pohodlí Luční boudy a vyrazili na Sněžku, již ne tak rychle. V závěrečném výstupu měla problémy B2, která dokonce ze zoufalství roztrhala svoje rukavice a také A1 již nebyl tak svěží jako na začátku. Jelikož zbytek dorazil nahoru později, měl zde již i místy pěkné počasí a pěkný výhled. Na Pomezky šel jinou cestou než předvoj (po hřebeni po červené) a dorazil tam ve 12:00, přesně podle odhadu předvoje, ale předvoj již těžce neodhadl odchod zbytku, který se rozhodl odolat lákadlům všech hospod (zřejmě proto, že všechny hospody byly již otevřené a to pro nás není). Odpojis se A1, který odjel společně s A3 autobusem ve 14:00 do Trutnova a pak do Prahy.

Výpravu tedy nyní tvořil zbytek předvoje (A2, C3) a zbytek zbytku (B2, C1, C2). Pro zjednodušení budu i nadále používat termíny předvoj a zbytek.

Předvoj vyrazil z Pomezek v 11:06. Nasadil velice ostré tempo a cesta ubíhala velice rychle. Na Cestníku ukázal C3 A2 místo, kde musel na začátku března spát ve sněhu pod širákem, protože C2 zapomněl tyče od stanu (ale to už je jiná vesnice...). Rychlost byla v těchto chvílích 5,5 km/h. Vydržela až na Kutnou, kde předvoj zjistil, že má hafo času, a tak zvolnil. I když C3 navrhoval, že za těchto podmínek by se dalo jít až do Trutnova, po rezolutním prohlášení A2 se šlo podle plánu pouze do Svobody. Už pohodovým tempem. Po

příchodu do Svobody v 15:00 předvoj zjistil, že tempo mohlo být přece jen o trochu méně pohodové, protože ve 14:57 odjížděl autobus a ve 14:55 vlak do Trutnova, na které pak navazovaly spoje do Prahy. Předvoj tak jel do Trutnova autobusem v 15:15, na který nenavazovalo nic. Na informacích na vlakovém nádraží předvoj zjistil, že jede vlak v 16:25 se třemi přestupy za 139 Kč, který je v Praze ve 20:39 (což skoro všechno byla, podle pozdějšího prohlášení B1 blbost), nebo přímý autobus v 16:40 za 120 Kč, který je v Praze v 19:15. Nemajíce po ruce moudré rady B1, rozhodl se předvoj jet autobusem. Sice na Černém mostě po výstupu působil jak po návratu z paraolympiády, ale na kolej či do bytu už to po použití MHD bylo, co by kamenem dobelhal...

Zbytek, jak již bylo řečeno, opovrhl vývěsními štíty hospod a vyrazil okamžitě na cestu. Přejít do Polska komplikovala B2, která díky svým stykům s mezinárodním

zločinem měla na hraničním přechodu jisté komplikace. Nakonec však do Polska byli vpuštěni všichni. Nehostinným Polskem, kde zakufrovali (navigátor C2 tvrdil, že mapa nesouhlasí se značením), však šel zbytek pouze krátkou dobu a radši rychle při nejbližší příležitosti přesel zpátky domů. Z časových důvodů však musel jít do Svobody skoro celou cestu po silnici přes Albeřice a Maršov, což byl pěkný opruz. Ve Svobodě však jako jediní nasedli na vlak v 16:55, který byl původně v plánu. B2 začala rozdávat zbytky své svačiny, protože po poradě s přítelkyní na telefonu si udělala tak vekou svačinu jako všichni ostatní dohromady, a měla tak spoustu zbytků. V Trutnově dokonce potkali již dříve odpadnuvšího B1, který mezitím stihl doma oběd, osobní hygienu, pozdravit část rodiny a konzultaci k diplomce. Jaká šťastná náhoda zakončila jejich putování... Asi v deset večer se sešli B1, C2 a C3 na koleji a vzájemně si vyměňovali informace o tom, jak probíhal zbytek túry jednotlivých částí výpravy.

Tak toto by bylo asi tak vše, nebo vlastně vše, co vím. Protože se výprava dost kouskovala a člověk nemůže být všude. Takže pokud by se někomu nezdálo něco, co je výše napsáno (zejména pak o něm), pak má smůlu. Popisoval jsem i situace, které jsem měl pouze z doslechu, a to dokonce i z nedůvěryhodných zdrojů.

Na některé žádosti některých členů nebudu zveřejňovat jména účastníků a přiřazovat je k jednotlivým označením. Ti, co na výpravě byli, vědí, ti, co nebyli, mají smůlu. Musí se spolehnout na ukecanost těch, co byli. Což v některých případech zřejmě nebude problém.

Výpravy se účastnil i D1, který měl za úkol rozsvěcet a zhasínat měsíc podle potřeby, popřípadě dělat hezké počasí, což se mu moc nevedlo.

Délka trasy je individuální. Kdo šel z Pomezek dál, měl určitě přes 60 km. Na Pomezky to bylo 40 km. Pokud má někdo zájem na přesném vyčíslení svého heroického výkonu, necht' si domluví konzultace s C2. K číslům v závorkách je nutno připočíst zacházky a bloudění.

Trasa výpravy

Harrachov – Mumlavské vodopády (5) – Vosecká bouda (12) – kolem Vysokého Kola – Špindlerovka (22) – údolím Bílého Labe – Luční bouda (29,5) – Sněžka (33,5) – (Sněžka podruhé) – Pomezní boudy (39,5) –

- něco v Polsku – Horní Alběřice – Horní Maršov - Svoboda nad Úpou (59)
- Dolní Malá Úpa – Horní Alběřice – Kutná (53) – Svoboda nad Úpou (59,5)

Zplodil C3 28.10.2001, lektoroval a vlastními postřehy doplnil B1 29.10.2001.

(A1 – Ori, A2 – Janča, A3 – Tomáš; B1 – Luky, B2 – Markéta, B3 – Kristýna, B4 – Jarda; C1 – Martin, C2 – Tom, C3 – Filip; D1 – bůh)